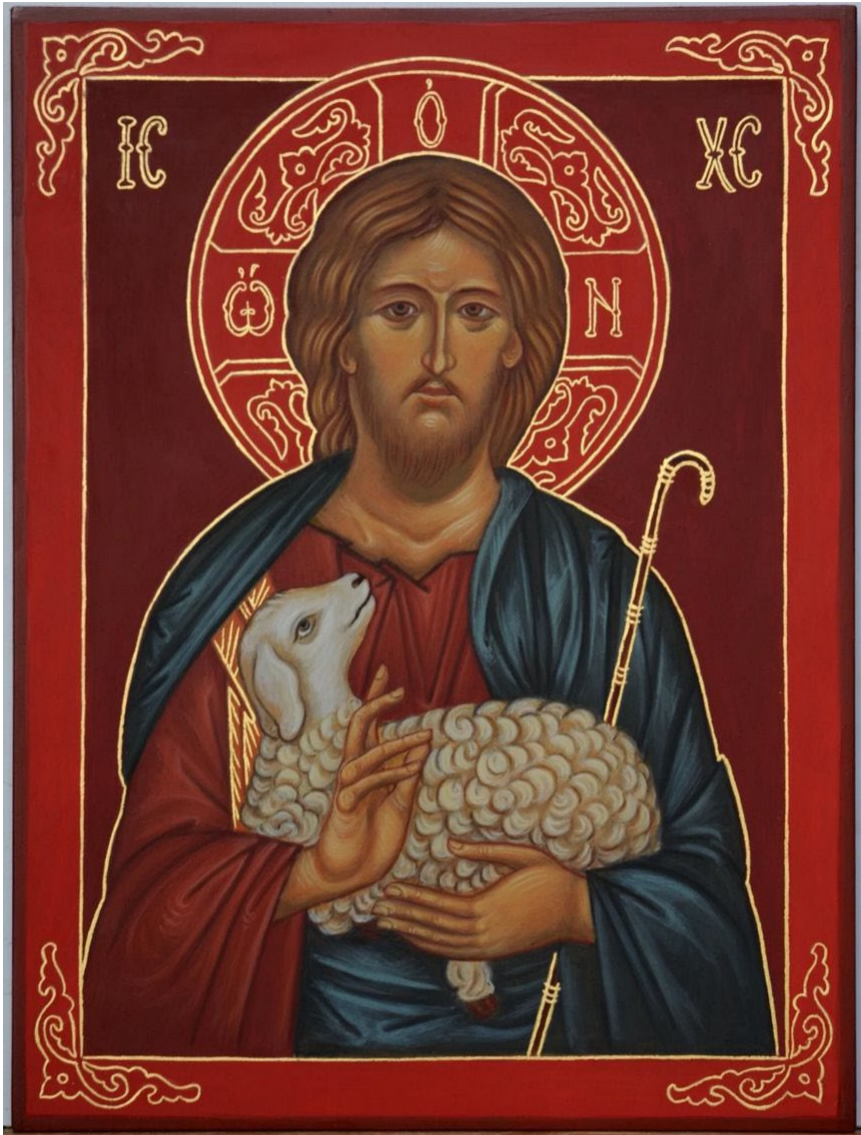

ПАРАФІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Святий Кіран, католик

Церква в Кемпбелт ауні та Айлі

Seann Loch Chille Chiarain

26 квітня 2026 року

Четверта неділя

Великодня

Неділя Доброго Пастиря

Святого Кірана, Кемпбелтаун, Кінтайр

Четвертий тиждень Великодня

Вівторок: Свята Меса, 18:00

Середа: Поклоніння та ранкова молитва, 9:30;

Свята меса, 10:00

Група для обговорення: писання під час

Великодня, 10:30 ранку в каплиці (1 Петра 2:4-9)

П'ятниця: Ранкова молитва, 9:50; Свята меса, 10:00

Наступних вихідних:

Субота, 2 травня, Вічна меса, 18:00

Неділя, 3 травня, 5-та неділя Великодня,

Свята Меса, 10:00

Таїнство примирення: субота з 17:30 до 17:50 або будь-коли за запитом.

Єпископальна церква Святого Колумби, Брідженд, острів Айла

3 травня, 5-та неділя Великодня: **Свята меса, 16: 00**

Відповідь на псалом

Господь — мій пастир; мені нічого не бракуватиме.

Євангельське прославлення

Алілуя, алілуя.

Я — добрий пастир, каже Господь.

Я знаю своїх овець, і мої власні знають мене.

Алілуя.

Антифон причастя

Добрий Пастир воскрес,

який віддав своє життя за своїх овець

і добровільно помер за свою паству, Алілуїя.

Гімни/Музика на неділю

Процесія

54 Битва закінчилася

Оферторі

473 Шукайте спочатку Царство Боже
(Вірш 1,2,1)

Музика причастя

Тебе поєм

Післяпричастя

300 Нехай уся смертна плоть
мовчить

Рецесія

196 Слава дню, коли він воскресне

Візьми п'ять хвилин

Витрачайте лише п'ять хвилин на день, і ваша віра буде глибшою та зростатиме — день за днем.

ПОНЕДІЛОК: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

27 КВІТНЯ 2025

Відчуваєш сором'язливість?

Немає нічого милішого за пухнастого ягнята. А що з тим, коли вони стануть справжніми вівцями? Не дуже. Вівці — не найрозумніші чи найласкавіші істоти. Якщо їх залишати наодинці, вони блукають, губляться або калічаться, руйнують власне пасовище і панікують через будь-що. На жаль для нас, Ісус порівнює своїх послідовників саме з вівцями, а не ягнятами. Смердючі, нестабільні, безпорадні вівці. Хоч у нас бувають милі, пухнасті моменти, є й багато не надто ласкавих моментів, коли нас важко любити, важко бути поруч і просто важко. У словах Ісуса ми знаходимо не осуду, а впевненість, що навіть у такі часи Він поруч із нами, кличе наше ім'я. У які вівчий момент ви чуєте Його голос?

Сьогоднішні читання: Діяння 11:1-18; Івана 10:1-10. «Він називає своїх овець по імені і веде їх.»

ВІВТОРОК: ВЕЛИКОДНІЙ БУДНІЙ ДЕНЬ

28 КВІТНЯ 2025

Чого ми чекаємо?

Скептицизм — це спосіб життя для багатьох людей. Люди Єрусалима за часів Ісуса не були винятком. Навіть після чудесних зцілень, дивовижних вчень і чудесних дій вони все одно чекали, поки Ісус відкриється як Спаситель, на якого вони сподівалися. Що потрібно, щоб вони приєдналися? Краще питання: що потрібно, щоб ми приєдналися? Життя, проведене з Євангеліями, таїнствами, святими та моральним вченням, часто недостатньо, щоб довести нас до переломної точки відданого учнівства. Якщо вам потрібно більше — просіть про це. Бог забезпечить!

Сьогоднішні читання: Діяння 11:19-26; Івана 10:22-30. «Як довго ти будеш тримати нас у напрузі? Якщо ти Месія, скажи нам прямо.»

СЕРЕДА: СВЯТО СВЯТОЇ КАТЕРИНИ СІЕНСЬКОЇ, ДІВИ, ЛІКАРЯ

29 КВІТНЯ 2025 РОКУ

Прийми виклик

Катерина Сієнська була видатною жінкою, яка вийшла за межі вузьких ролей, яким підпорядковувалися миряни, а особливо жінки в середньовічній Європі. Вона консультувала

пап, вела переговори про врегулювання, підтримувала безперервну листування зі своїми послідовниками по всій Італії та складала «Діалог» — розповідь про свою розмову з Богом, який широко вважається шедевром духовної літератури. Дивовижно, але вона досягла всього цього, незважаючи на майже повну неграмотність! Як? Вона диктувала все. У кожного з нас є фізичні чи інтелектуальні недоліки. Сьогодні, перш ніж відчути себе переможеним певним обмеженням, згадай Катерину і запитай: «Як мені це обійти?»

Сьогоднішні читання: 1 Івана 1:5-2:2; Матвія 11:25-30. «Все передано мені Отцем моїм.»

ЧЕТВЕР: ОЦІЙНИЙ МЕМОРІАЛ СВЯТОГО ПІЯ V, ПАПИ

30 КВІТНЯ 2025

Давай налагодимо свою поведінку

Можливо, ви не чули про Папу Святого Пія V (1504–1572), але ваш католицизм безумовно був сформований ним. З огляду на безлад церкви, а протестантська Реформація набирала обертів через критику корумпованого духовенства, Пій побачив потребу відновити дисципліну та мораль. Цей безкомпромісний папа привніс риси свого рідного домініканського порядку — більш суворий спосіб життя, відсутність «привілеїв» і високі моральні стандарти. Впливовий на Тридентському соборі, Пій V оновив катехизм церкви та стандартизував літургію у формі, що тривала майже 400 років. З огляду на його ревність, він не вигравав багато конкурсів популярності, але, можливо, врятував церкву від розпаду. Чи є сфера вашого життя, якій не завадило б трохи благочестивої реформи?

Сьогоднішні читання: Діяння 13:13-25; Івана 13:16-20. «Якщо знаєте це, то благословенні, якщо робите це.»

П'ЯТНИЦЯ: НЕОБОВ'ЯЗКОВА МЕМОРІАЛ СВЯТОГО ЙОСИПА РОБІТНИКА

1 ТРАВНЯ 2025

Здобутки лейбористів

Не випадково ми святкуємо святого Йосипа Робітника 1 травня, або Першотравня, який міжнародно визнаний як день святкування досягнень робітничого руху. Минуло трохи більше століття з того часу, як новаторська енцикліка Папи Лева XIII *Regum novarum*

відстоювала права працівників і дала робітникам по всій Європі, Австралії та США поштовх для досягнення таких реформ, як скасування дитячої праці та запровадження дводенних вихідних, восьмигодинних робочих днів, 40-годинних робочих тижнів, державних умов праці, стандартних мінімальних зарплат, оплачуваних свят і права працівників організовуватися. Насолоджуйтеся вихідними і пам'ятайте, кому за це слід дякувати.

Сьогоднішні читання: Діяння 13:26-33; Івана 14:1-6. *"Ви знаєте дорогу до місця, куди Я йду."*

**СУБОТА: МЕМОРІАЛ СВЯТОГО
АФАНАСІЯ, ЄПИСКОПА, ЛІКАРЯ
2 ТРАВНЯ 2025**

Допомога для любителів конфліктів

"Не можна виправити в інших те, що спотворено в тобі." Це може звучати як порада з сучасної програми самодопомоги, але насправді ця порада походить від набагато давнішого джерела: лікаря церкви IV століття. Святий Афанасій навчався у відомого пустельного отця Антонія Єгипетського. Ця мудрість, можливо, призвела до його зростання в авторитеті, але не змогла його там утримати: його вигнали не менше п'яти разів, провівши 17 років у немилості. Принаймні роки відлюдника дали йому достатньо часу писати — і працювати над «викривленням» себе. Інвестуйте у самовдосконалення — як для себе, так і для всіх інших!

Сьогоднішні читання: Діяння 13:44-52; Івана 14:7-14. *«Якщо попросиш у мене щось від імені Мого — Я зроблю це.»*

Читання на четверту неділю Великодня

Діяння апостолів 2:14а, 36-41

Заклик до покаяння збирає 3 000 шукачів із Єрусалима.

Псалом 23:1-3а, 36-4, 5, 6

Бог — пастир для тих, хто обирає правильні шляхи.

1 Петра 2:206-25

Страждаючий слуга перетворюється особистою жертвою на доброго пастиря.

Івана 10:1-10

Багате життя — це дар, який дарують тим, хто чує і впізнає голос пастиря.

Слова на Слові

*

Яка ж прекрасна ця притча!

Таємниця голосу викликає емоції: з утроби матері ми вчимося впізнавати її голос і голос нашого батька. Подумайте, як за тоном голосу ми можемо розпізнати любов чи презирство, прихильність чи холодність. Голос Ісуса унікальний! Якщо ми навчимося його розрізняти, він веде нас шляхом життя, шляхом, що перетинає безодню смерті (Папа Франциск, Ватикан, 25.04.2013).

* *

У неділю вранці, коли багато хто ще відпочиває, перші люди вже вирушили в одному напрямку: до найближчої церкви. **«Мої вівці чують голос мій голос»** (Йан 10:27).

У житті ми чуємо так багато голосів, і деякі з них голосніші за інших. Найпростіший голос — це той, що в нашій власній природі, що кличе нас задовольняти наші потреби. Щоб жити, ми маємо їсти, відпочивати, відчувати безпеку і бути цінованими та визнаними. Потім є голоси світу навколо нас. Від нас очікують не відставати, працювати, досягати успіху, досягати успіху. А якщо ні? Нас починають турбувати питання: Чи я відстаю? Чи я безсилий? Яке місце займають мої діти серед інших? Чи їх відсувають?

А ще є постійний, наполегливий голос реклами, який завжди каже нам: «Купи це, і твоє життя стане кращим; простішим; щасливішим.» Речі, що продаються, ніби кричать: «Ти потребуєш мене. Ти не впораєшся без мене.»

І так ми метушимося, всі прямуємо кудись. Але лише деякі знаходять час зайти до церкви, згадати одну істину, яка тримає все інше: є Бог. **«Мої вівці чують голос мій голос»** (Йан 10:27).

Голос нашого Господа інший. Він тихий, але чіткий. Він не кричить, щоб його помітили. Він говорить до серця.

Ми вчимося впізнавати цей голос багатьма способами: у спокої і тиші молитви; у тому ніжному теплі, що осідає в нас; у прикладі наших батьків, коли ми спостерігали, як батько і мати моляться з благоговінням і красою; у радості Першого Святого Причастя; у полегшенні та спокої, що приходять після доброї Сповіді; у ті раптові моменти, коли світло, здається, проривається згори і наповнює нас добрими думками та твердими рішеннями; у допомозі Бога, яку ми так чітко відчули; і в глибокій радості чистої совісті, коли знаємо, що намагаємося жити добре.

Сам факт, що ми тут, є доказом того, що ми почули Його. Христос близько, і ми хочемо бути з Ним: співати, слухати Його слово, прийти до Столу Господнього і збирати сили на наступний тиждень. Його голос може бути ніжним, але достатньо сильним, щоб привести нас сюди.

Але гордість, зарозумілість, ненависть і байдужість можуть притупити душу. Вони ускладнюють і ускладнюють взагалі чути Бога. І скільки людей ми знаємо, хто більше не може звернутися до Нього, хто більше не думає дякувати Йому за щось і які навіть не вірять у Його існування?

Проте Христос залишається нашим Пастирем. Він веде нас до Отця, і Він також є Воротами до Царства Небесного. Це воля нашого Небесного Отця, і вона завжди виконується.

З неба пролунав голос, що сказав: **«Це мій улюблений Син»** (Мт 3:17).

* * *

*Наші дороги досі щодня ведуть до Еммауса –
і все одно надто важко пізнати Тебе,
надто важко повірити, що ти коли-небудь
кульгавий, старий,
Жебрак біля воріт –
наполегливий, тривожний і надзвичайно бідний.*

*Наші дороги досі щодня ведуть до Еммауса –
ми говоримо про Тебе з навчанням і ніжністю;
Ви нас чуєте, і тоді — якщо ми не почнемо
надія Твого власного Хреста –
Ти просиш лише доброту Саймона
і зануритися в тишу.*

*Наші дороги досі щодня ведуть до Еммауса –
ми входимо до храму, щоб поклонятися Тобі в Воїні,
і все ж ми не впізнаємо Тебе
у сусіда, що проходить повз,
щоб ми могли купити звільнення
Від важкої жертви кохання.*

У любові Христові,
Отець Ентоні

АНГЕЛИ В ІКОНАХ: 25 НЕБЕСНА ІЄРАРХІЯ

Згідно з видінням, викладеним Псевдо-Діонісієм у «Про небесну ієрархію», Христос стоїть на вершині небесного порядку, під ним — ангели. Він ділить ангелів на три тріади, кожна з яких складається з трьох хорів. Перша тріада включає істот, найближчих до Бога: серафимів, херувимів і тронів. Друга складається з володінь, чеснот і сил, а третя, найнижча, складається з принципів, архангелів і ангелів.

Істоти двох вищих тріад не входять у земний світ. Натомість ангели найнижчої тріади, найближчі до людей, діють як посланці божественної волі, несучи Божі наміри у світ

Русь: Рада Небесних Сил
XIX століття. темпвра на дереві

внизу.

Псевдо-Діонісій не описує вигляд окремих орденів детально. Художнє натхнення для найвищої тріади часто черпає з видіння Ісаї (Іс 6:1–2) та Єзекіїля (Єзек 1:4–11). У християнській іконографії серафими зазвичай зображують як шестикрилі фігури з людськими обличчями, херувими — як крилаті істоти, а трони — як вогняні сфери. Ікона ліворуч зображує характерний тип, відомий як Рада Небесних Сил. У її центрі — медальйон, що зображує Христа в емануїловому типі, розміщеного як найвищого голови небесної ієрархії. Навколо нього розташовані серафими, херувими та архангели Михаїл, Гавриїл, Рафаїл, Єгудїїл, Сеалтіель, Уріель і Варахієль. Ікона потужно говорить про перемогу над смертю.

Поранене світло

Коментарі до Євангелія від святого Івана

Євангеліє від Святого Івана використовується в лекціонарії для неділі на певні події, свята та урочистості, а також у певні пори року, наприклад, на Великдень, Різдво.

Розділ 18

Любов Божа

Івана 10:27–30

Щоразу, коли я читаю слова про те, що жодна сила, подія, людина чи навіть гріх не можуть вирвати мене з рук Христа, я відчуваю глибоке відчуття безпеки. Істина, що спливає на поверхню мого розуму, щоразу свіжа, але водночас якимось чином дивовижна: Бог любить мене і не хоче втратити мене ні за що. Ніхто ніколи не піклувався про мене так повно, і ніхто ніколи не буде. Це очевидно.

Людська любов, навіть у найкращому прояві, може стати нестерпною. Те, що починається як життєдайне, може поступово ставати виснажливим, навіть руйнівним. Її тепло може поглинути все за мить. І все ж ми впевнені, що ніхто не вирве нас з рук Христа. Проте ми повинні триматися за інший бік істини: «Жахливо потрапити в руки живого Бога» (Євреям 10:31).

У Виході Мойсей прагне побачити Бога, але йому кажуть: «Ви не можете побачити мого обличчя, бо ніхто не побачить і не може жити Мене» (Вихід 33:20). Якщо Мойсей не зміг витримати таку зустріч, стає зрозуміло, чому ми не живемо кожен день у повній яскравості Божої присутності: ми не переживемо її.

Бог — це любов, але Його любов не мала, не безпечна і не керована. Вона безмежна, очищуюча і всепоглинаюча. Тільки Син, у повноті Святого Духа, може повністю прийняти любов Отця і відповісти на неї нескінченною любов'ю у відповідь. То що станеться, коли ця ж палаюча любов буде запропонована нам, звичайним створінням — грішникам, крихким і обмеженим, позначеним невдачами, старими ранами, гордістю та соромом? Чи може бездоганна, безмежна любов стати вогнем, що поглинає нас? Чи може любов Бога, що наближається до нас у спілкуванні і наповнює Своєю присутністю, змінити нас до невпізнання? Чи може цей океан любові пропалити крихку глину людського серця?

Ісая бачив, як серафими закривали свої обличчя перед славою Божою. Навіть вони не могли витримати яскравості. То що ж ми? Чи можливо подорожувати до сонця? Звісно, ні. Нас поглинуть, ще до того, як ми його досягнемо. І все ж навіть сонце — це нічого, крім вогню Божої любові.

Іван побачив воскреслого Христа на Патмосі і впав до Його ніг від страху. Очі Ісуса були як палаючий вогонь, ноги Його — як бронза, що світяться в печі. І це справжня відповідь: Втілення. У Христі Бог наближається, не руйнуючи нас. А по той бік Втілення — наше обоження — наше втягнення у Його власне життя.

Чим більше ми вступаємо в спілкування з Христом — дивлячись на Його обличчя в іконах, поклоняючись Йому у Пресвятому Таїнстві, приймаючи Його в Євхаристії, слухаючи Писання і розмірковуючи над ним — тим глибше це єднання. Воно не знищує нас. Воно готує нас до дня, коли Його слава нарешті буде відкрита. І цей момент не буде холодним самозасудженням — а здивуванням, трепетом і радістю, що неможливо описати словами.

Тож християнське життя не може бути про удавання. Це не про те, щоб виглядати побожним заради інших. Це нічого не матиме значення на небі. Важливо справжнє: бути єдиним із Христом у прихованих місцях, за зачиненими дверима, де ніхто інший не бачить. З часом Бог виведе все на світло. Він відкриє те, що було приховано, бо саме це справді важливо. Не вітрини магазинів вирішують історію, а сховища і сейфи.

Отець Ентоні

Навколо світу

Іноді пропущені новини

РОСІЙСЬКА АГРЕСІЯ

ЩЕ ОДНЕ ПОЛЕ БОЮ

Армія України досягла важливої військової віхи, захопивши російські позиції лише

наземними роботами та безпілотниками. Президент Володимир Зеленський з гордістю заявив, що вперше у цій війні ворожа позиція була повністю захоплена безпілотними системами, окупанти здалися, а з українського боку втрат не було.

Це не просто разова подія. Вона вказує на суттєвий зсув у сучасній війні, який має змусити віруючих задуматися. Дрони більше не використовуються лише для спостереження та збору інформації. Тепер їх застосовують для атак, доставки припасів і евакуації поранених під вогнем.

З католицької точки зору це викликає серйозні моральні занепокоєння. Вчення Церкви про справедливу війну, засноване на святому Августині та святому Фомі Аквінському, стверджує, що війна має захищати людську гідність, застосовувати силу пропорційно і захищати невинне життя. Коли вбивства здійснюються здалеку, людиною, безпечно захищеною від небезпеки, легше втратити людську ціну. Чи не робить ця відстань надто легким забути гідність кожної людини, солдата чи цивільного, створеної за образом Божим?

Війна стає більш віддаленою, технічною і важко передбачуваною. Для католиків це момент молитися і висловлюватися, переконатися, що технології не випереджать моральну відповідальність. Мета завжди має бути миром, а не військовою силою.

КРОК ДО ЄС

Без Молдови

Молдова офіційно вийшла з Співдружності Незалежних Держав (СНД), що ознаменувало кінець тривалих і переважно символічних відносин із пострадянським блоком.

Президент Майя Санду підписав укази, що відхиляють угоди про членство Молдови з СНД, і надіслав їх до секретаріату групи в Мінську. 2 квітня парламент Молдови також проголосував за засудження засновницької угоди СНД, і 60 із 101 депутата підтримали цей крок. Офіційний вісник пізніше опублікував указ Санду разом із законом, що завершив вихід.

Хоча Молдова з 2022 року майже не брала участі у справах СНД, цей формальний розрив наближає її до таких країн, як Україна та Грузія, які вже вийшли з організації. До СНД досі входять Білорусь, Вірменія, Азербайджан, Казахстан, Киргизстан, Таджикистан і Узбекистан, а також Росія.

З християнської точки зору рішення Молдови можна розглядати як нагадування про деякі базові цінності: істину, свободу та спільне благо. Католицьке вчення підкреслює належну роль політичних спільнот і обов'язок урядів працювати заради миру і справедливості. У цьому світлі відхід від організації, яка більше не здавалася служить добробуту країни, можна розглядати як акт совісті.

Водночас християнська благодійність закликає до солідарності з іншими, але не ціною моральної цілісності. Якщо членство в СНД стало не більше ніж формальністю, без жодної реальної користі чи чіткого сенсу, то його вихід також можна сприймати як знак мужності та послідовності.

Зрештою, вихід Молдови нагадує, що політичні альянси — це інструменти, а не цілі самі по собі. Для християн будь-яке важливе публічне рішення має оцінюватися за тим, чи підтримує воно людську гідність, справедливість і мир, засновані на правді. У такому контексті Молдова проводить не лише політичну межу; вона також намагається підтримувати свій національний напрямок у відповідності цінностям.

ПРОГНОЗ МВФ

НА МЕЖІ РЕЦЕСІЇ

Міжнародний валютний фонд попереджав, що якщо війна триватиме, світове зростання може впасти до найнижчого рівня з часів пандемії. Для християн це нагадування, що мир важливий — не лише заради самого миру, а й тому, що люди та громади процвітають, коли конфлікт закінчується. Ця війна має припинитися зараз.

Навіть якщо бої будуть обмежені за часом, МВФ заявляє, що економічні збитки залишаться серйозними. Очікується, що глобальне зростання сповільниться до приблизно 3,1% цього та наступного року. У найгіршому випадку воно може впасти до 2%, що викличе побоювання щодо світової рецесії. Коли економіки слабшають, найбільше страждають найбільш вразливі люди — особливо вдови, сироти та ті, хто вже бореться.

Перспективи можуть погіршитися, якщо енергетична інфраструктура знову постраждає. Це може призвести до зростання цін на нафту та зростання витрат у всьому світі. Коли будинки залишаються без електроенергії, опалення чи базових послуг, потреба в співчутті стає ще більшою. Ремонт і відновлення мають бути пріоритетом.

МВФ також заявляє, що наслідки будь-якого нового енергетичного шоку будуть відрізнятися від країни до країни. Сполучені Штати можуть постраждати менше, але Європа може зіткнутися з більш серйозним тиском. Проте всі країни відчують вплив зростання цін на енергоносії та газ, особливо якщо Ормузьку протоку буде закрито.

Зрештою, жодна нація не залишається недоторканою, коли страждання поширюються. Християни покликані нести тягар одне одного, а це означає піклуватися про економічну та людську ціну війни. Мир, справедливість і добре управління творенням йдуть разом.

ДЕНАЦИФІКАЦІЯ

Дідусь у НСДАП

Новий проєкт у Німеччині поєднує історичну відповідальність із християнськими цінностями істини та примирення.

Відома щотижнева газета Die Zeit запустила пошукову базу даних, яка дозволяє людям перевірити, чи були їхні предки членами НСДАП, нацистської партії. До цього часу знаходження такої інформації зазвичай означало складне дослідження та офіційні запити до Федерального архіву Німеччини.

Проєкт став можливим після того, як Національний архів США надав доступ до мікрофільмів документів нацистської епохи. Те, що раніше було важко відстежити, тепер значно легше шукати.

Спочатку інструмент давав доступ приблизно до 4,5 мільйона індексних карток. Зараз він розширився ще до 8,2 мільйона записів. Щоб допомогти ідентифікувати потрібну людину, користувачам потрібно ввести дані, такі як дата та місце народження. Він явно стає популярним, вже зафіксовано мільйони переглядів сторінок.

З християнської точки зору, чесне ставлення до минулого — це акт смиренності. Пошук істини поважає Бога, підтримує примирення і вшановує як жертв, так і їхні родини. Відкриваючи ці записи, інструмент пошуку дає сім'ям можливість знайти ясність, зустрітися з правдою і, де потрібно, пам'ятати, покаятися і зцілити.

Це нагадування, що християни покликані говорити правду, навіть коли ця істина болісна.

Папа відвідує Африку

«Я вважаю цю подорож особливим даром від Божественного Провидіння, даром, який Господь побажав запропонувати всій Церкві через августинського Папу.» Цими словами Лев XIV найлаконічніше підсумував перший етап свого паломництва, що привів наступника святого Петра до Африки.

Святіший Отець розпочав свою подорож в Алжирі, країні з переважно мусульманським населенням і невеликою християнською громадою, під покровительством — і завжди своєчасним свідченням — одного з найвидатніших синів Алжиру, святого Августина Гіппонського. Значення паломництва посилилося тим, що цей святий також є духовним наставником нинішнього Папи.

«Мені здається», — сказав Папа в одній зі своїх роздумів, — «що цей дар Провидіння можна підсумувати так: Бог є Любов, Він є Отцем усіх чоловіків і жінок. Підійдемо до Нього зі смиренністю і визнаємо, що нинішній стан світу — як спіраль зла — спричинений нашою гордістю.» Фраза «мені здається» рідко чути від Папи. Тут вона не натякає на невизначеність, а на смиренність — саме протиотруту гордості, з якої походить усе зло, включно з великими зламами нашого часу.

Лев XIV завершив свій візит до Алжиру цими словами. Варто згадати, як він його почав. Під час подорожі до Алжиру 13 квітня він сказав журналістам, які подорожували з ним: «Ця подорож — справді надзвичайно цінна можливість продовжити тим самим голосом, з тим самим посланням, яке ми хочемо проголосити: сприяти миру, примиренню, повазі та турботі про всі народи.» Він також говорив про святого Августина, який вже окреслив цю програму століття тому. Звертаючись до алжирської влади, Святіший Отець сказав, що Августин «також бажав навчити світ так багато, особливо через пошук істини, пошук Бога, визнання гідності кожної людини та важливості побудови миру.»

Образ Бога в кожній людині

В Алжирі, звісно, Папа звертався не лише до невеликої християнської громади — можна стверджувати, що більше, ніж у будь-якому іншому паломництві, він звертався переважно до переважної мусульманської більшості країни. Його слова, як і будь-яке папське послання, були важливими для католиків. Але не менш важливими, а можливо й важливішими, для миру і єдності у світі були слова, адресовані мусульманам.

Мир не можна побудувати самотужки. Він потребує відданості всіх людей доброї волі, з усіх боків. Основою цього є Бог і людська особистість — наділений невід'ємною гідністю, короною творіння. З цієї істини походять такі твердження, як: «Шукати Бога означає також визнавати образ Божий, що є в кожній істоті, у кожній дитині Божій, у кожному чоловікові і жінці, створених за образом і подобою Божим. Це означає, що для нас дуже важливо навчитися жити разом, з повагою до гідності кожної людини.»

І знову: «Ми брати і сестри, бо маємо одного Отця на небесах: глибоке відчуття релігійності алжирської нації є таємницею культури зустрічі та примирення, що я бачив у вас під час свого візиту. У світі, сповненому конфліктів і непорозумінь, давайте зустрінемося і прагнемо зрозуміти одне одного, усвідомлюючи, що ми всі — одна сім'я. Сьогодні простота цього усвідомлення — ключ до відкриття багатьох зачинених дверей.»

Секуляризація та фундаменталізм

Ці слова легко можна було б відкинути як наївне бажання. Але Папа не прикидався, що проблем не існує — ні в мусульманському світі, ні на католицькому боці.

«Тут», — сказав він, маючи на увазі Алжир як і інші частини світу, — «з'являються протилежні динаміки: фундаменталізм або секуляризація, через які багато хто втрачає автентичне відчуття Бога і гідності всіх Його створінь. Тоді релігійні символи та слова можуть стати, з одного боку, богохульною мовою насильства і гноблення, а з іншого — знаками, які вже позбавлені сенсу на великому ринку споживання, який не задовольняє.»

Усім він також сказав: «Релігія без милосердя і соціальне життя без солідарності — це скандал в очах Бога. Проте багато суспільств, які вважають себе розвиненими, все глибше занурюються у нерівність і виключення.»

У міжрелігійному діалозі, особливо з мусульманським світом, Папа Лев XIV — як і Папа Франциск, чий тісний зв'язок з арабським світом були однією з визначальних рис його понтифікату — бачить один із ключів до миру у світі. Це цілком розумний підхід, не в останню чергу тому, що іслам є другою за величиною релігійною спільнотою у світі.

У серці Африки

З Алжиру 15 квітня Папа вирушив до Камеруну, який часто називають «Африкою в мініатюрі» через багатство територій, культур, мов і традицій. Ця різноманітність безсумнівно є скарбом, якщо її належним чином прийняти. Але й у Камеруні з нею часто супроводжуються серйозні труднощі.

З цієї причини значна частина його звернення до влади, дипломатичного корпусу та громадянського суспільства була зосереджена на філософії доброго врядування.

«Керувати означає любити свою країну, а також сусідні країни»; «керувати означає справді слухати громадян»; «відновити довіру, прозорість у управлінні державними ресурсами та повагу до верховенства права є незамінними»; і, найпереконливіше, «настав час оцінити свою совість і зробити сміливий якісний стрибок.»

Камерун іноді також називають серцем Африки. Тут сильні сторони і проблеми континенту, здається, виходять на перший план одночасно. Одне з найнагальніших питань — це мир у західних і північно-західних регіонах країни.

Папа в зоні конфлікту

Повстання, викликане почуттям несправедливості та образами частини камерунського суспільства, триває вже певний час. Папа зробив ці регіони центром своїх перших кроків. У Баменді він попереджав, закликав і заохочував: «Блаженні ті, хто приносить мир! Горе тим, хто спотворює релігії і навіть саме ім'я Бога заради своїх військових, економічних і політичних цілей, тягнучи святе у найпотворніше і найтемніше.»

Він докоряв світовій еліті: «Світ знищує жменька людей, які тримають владу, підтримуючись у своєму існуванні численними натовпами братів і сестер!» Він також кинув виклик широко відомому так званому «шляху до миру», називаючи його дорогою в нікуди. Натомість він говорив про «мир, який не є озброєним, не базується на страху, загрозах чи озброєнні; і мир, який роззброює, бо здатен вирішувати конфлікти, відкривати серця і будувати довіру, емпатію та надію». Він чітко мав на увазі величезну глобальну гонку озброєнь.

Надія не вмирає

На стадіоні Джапома в Дуалі 17 квітня Папа вдихав надію в серця камерунців, закликаючи їх: «Не піддавайтеся сумнівам і розчаруванню; відкидайте всі форми зловживань і насильства, які спокушають вас обіцянками легких здобутків, але загартуйте серце і зробіть його нечутливим. Не забувайте, що ваша нація багатша за цю землю, бо її скарбом є цінності: віра, сім'я, гостинність і праця.»

Він завершив свій візит Святою Месою в Яунде, столиці країни, і, пам'ятаючи про молодіжну енергію африканського суспільства — одну з його найбільших переваг — вказав на шлях уперед: «Іноді життя сім'ї та суспільства вимагає саме цього: мужності змінювати звички та структури, щоб гідність людини завжди залишалася в центрі та долати нерівності та маргіналізацію.»

Папа звертається до всього світу

18 квітня Папа приземлився в Анголе. Під час польоту він розповів про спроби інструменталізувати та політизувати свої слова, особливо щодо миру, у контексті відомої атаки президента США. Коментатори намагалися сприйняти його слова як відповідь на ту атаку. Лев XIV це заперечив, заявивши, що говорить про всі глобальні конфлікти. За це уточнення йому подякував віце-президент США Дж. Д. Ванс.

У своїй першій промові на ангольській землі Лев XIV докладно говорив про надію, яку Африка може запропонувати світу, дякую, перш за все, своїм найбільшим багатством: його народу та різноманіттю серед них. Звертаючись до тих, хто при владі, він сказав 18 квітня: «Ангола може значно розвинутися, якщо насамперед ви, ті, хто тримає владу в цій країні, вірите в різноманіття її багатства. Не бійтеся інакодумства, не гасіть бачення молоді чи мрії літніх, зможете керувати конфліктами, перетворюючи їх на шляхи оновлення.»

На мою думку

Справа Епштейна

Якби пекло сучасності мало обличчя, то, найімовірніше, це було б обличчя злочинця Джеффри Епштейна. Не тому, що немає людей із більшим «досвідом» у сфері вбивств і знущань своїх співвітчизників. Проте саме Епштейн став символом чогось набагато гіршого за «звичайні» злочини. Разом із агенткою Моссаду Гіслейн Максвелл він брав участь у створенні злочинної системи, яка втягувала людей із еліти сучасного Заходу у найтемніші дії.

Коли журналісти вперше підняли тривогу щодо величезних наслідків дій цієї людини, їх засудила і дискредитувала ціла група журналістів, модних на той час (і тому дуже далеких від правди), і назвали розповсюджувачами «теорій змови». Сьогодні ті ж наклепи намагаються насолодитися сьйвом цієї теми і «розкрити» нічого не підозрюючій публіці стару, перегріту інформацію, яку вони викопують із попередніх текстів і заяв. Тепер це дозволено... тепер це кошерно. Однак суть не в тому, щоб підкреслити покірність медіа, а в тому, щоб звернути вашу увагу на те, про що контрольовані журналісти навіть не наважуються думати.

З огляду на нещодавно оприлюднені документи, що розкривають масштаби цієї справи та її соціальні зв'язки, сьогодні можна говорити про речі, які до недавнього часу було важко повірити навіть авторам, які давно спостерігали за кошмарними реаліями, в яких діють сучасні західні еліти. Епштейн створив цілу корпорацію, яка займалася повним знищенням совісті та етики «відомих і улюблених» зірок кіно, спорту, політики та науки. Він знищив публічну етику до рівня майстерного обману. Те, що він робив, заслуговувало на те, щоб їх описували лише як демонічне, зло і позбавлене людяності. Він був не лише агентом, зрадником, слугою найнижчих імпульсів, а й виконавцем демонічного плану знищення суспільної моралі та втягнення в коло злих людей, які були ідолами — а у випадку науковців навіть авторитетами — для мас. Документи, які зараз розкриваються і зібрані у зв'язку з розслідуванням його злочинів, надають незаперечні докази причетності до його педофільської мережі нинішнього президента США Дональда Трампа та його найближчого оточення. Інші президенти США також були причетні, як і Кевін Спейсі, який так

переконливо зіграв роль президента у відомому серіалі «Картковий будиночок». Сьогодні «справа Епштейна» вже привертає увагу найбільших медіа; але марно шукаєш жодної нитки, що стосується його беззаперечних зв'язків із ізраїльськими спецслужбами. Писати про це просто заборонено — хіба що тут, хіба що тут, коли мене веде пошук правди. Нарешті, кілька зауважень щодо раптового відродження теми Епштейна в медіа. Те, що ми спостерігаємо тут, — це свідомо спрямований процес «баналізації зла». Ганна Арендт якось звернула на це увагу, описуючи ізраїльський суд над Адольфом Ейхманом. Тоді вона написала про своє здивування банальністю фігури та особистості самого нацистського функціонера. Вона вказала на небезпеку цієї ситуації. Ейхман міг бути будь-ким із нас — адже він лише виконував накази. У ньому не було нічого демонічного чи страшного, і тому зло, пов'язане з ним, здавалося таким звичайним, таким буденним. Баналізація зла дозволяє проходити повз нього байдуже. І саме цього ефекту сьогодні досягають провідні медіа, засипаючи аудиторію лавиною, здавалося б, нейтральною інформацією про злочини Епштейна. Це призводить до втоми від теми і знизування плечима: «Такий є світ, і ми нічого не можемо з цим зробити». Це буде бажаний ефект для тих, хто володіє медіа. Межа байдужості зміниться. Дозволять все більше і більше. Педофілія — це вже нічого особливого; катування людей — ну, таке трапляється; торгівля людьми, вилучення органів — ну, все вже траплялося раніше, ми нічого не можемо зробити. Баналізація абсолютного зла веде до байдужості і безкарності тих, хто його чинить. Зрештою, світова думка дійде висновку, що демонічне зло — це лише нешкідлива ексцентричність, що належить світовій еліті та державі, чиї послуги його провокують. Дозвольте лише нагадати, що в Газі було вбито понад 73 000 людей, і що різанина християн на півдні Лівану триває.

Те, що «зачиняють двері та вікна», безумовно не послаблює диявола, якому Джеффри Епштейн і його оточення безсумнівно були слугами. Отець Ентоні

Молитва

Будь ласка, не забувайте молитися за тих, хто хворий, потребує допомоги або просив наших молитов: Ендрю Маклафлін, Клер Віггінс, Рассел Керрол, Люсі Каннінгем, Томмі МакГрорі-старший, Ліліан Кокс, Сара Кармайл і Долін Дурнін.

Будь ласка, пам'ятайте у своїх молитвах Томаса Карліна (1986), Грізель Вільямс (2009) **та всіх, чиї річниці припадають на цей час.**

Моліться за покликання до священства, диякона та чернечого життя зсередини нашої парафії та єпархії, особливо в цю Добру Пастирську неділю.

Новини та події

Приєднуйтеся до нас на чай і каву в залі після недільної меси. Ми щиро вітаємо гостей і будемо раді поділитися нашою гостинністю з вами. Сподіваємося побачити вас там!

campbeltown@rcdai.org.uk

www.stkieranscampbeltown.org

<https://www.facebook.com/campbeltownrcchurch/>

парафія Королівської дієцезії Аргайла та островів; Благодійний траст, зареєстрована шотландська благодійна організація, SC002876
Парафіяльний священик: отець А. Вуд, Святий Кіран, Кемпбелтаун; Тел. 01586 55216